

URZĄD PATENTOWY



B68c 1/18

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ OPIS PATENTOWY

Nr 28047.

Kl. 56 c, 10.

Jan Kruczkowski
(Poznań, Polska).

**Łącznik do rzemienia strzemiennego,
samorozłączający się w razie upadku jeźdźca.**

Zgłoszono 8 lutego 1935 r.

Udzielono 20 lutego 1939 r.

Łącznik według wynalazku chroni jeźdźcę od niebezpieczeństwa w razie upadku z konia, kiedy noga uwięźnie w strzemieniu, gdyż bez takiego łącznika koń powłókłby jeźdźcę po ziemi, traktując go, względnie rozbijając.

Łącznik według wynalazku daje się przymocować do boku łęku każdego typu siodła i wyłącza się samoczynnie w razie upadku jeźdźcy z konia w którąkolwiek stronę; odbywa się to przy upadku z konia przez szarpnięcie strzemienną nogą w jakimkolwiek kierunku.

Na załączonym rysunku przedstawiony jest przykład wykonania przedmiotu wynalazku.

Fig. 1 przedstawia siodło z łącznikiem według wynalazku, przy czym litera *H* oznacza pokrycie łęku siodła, litera *A* oznacza łącznik według wynalazku z częścią rozłączną *U*, do której jest przymocowany rzemień *R* strzemiennia *S*; fig. 2 przedstawia łącznik według wynalazku w stanie rozłożonym; fig. 3 przedstawia widok tego łącznika z boku w stanie złożonym; fig. 4 wskazuje część rozłączną, do której przymocowywa się rzemień strzemienny, a fig. 5 przedstawia widok tej części z boku.

Łącznik według wynalazku posiada płytkę *A* z otworami *C*, przez które przechodzą śruby lub nity, przytwierdzające ją do łęku siodła. Jedną całość z tą płytką

stanowi ucho L , w którym jest swobodnie zamocowany swą szyjką O^1 trzpień T tak, iż może się obracać około pionowej osi. W rozwidleniu górnego końca tego trzpienia jest umocowany języczek J na czopie O tak, iż może się on obracać około osi poziomej. Swobodny koniec języczka J posiada podłużny otwór W , w który zapadają guziczki B , znajdujące się na sprężystych płytkach P , przymocowanych do części rozłącznej U (fig. 4).

Część rozłączna U posiada otwór M dla założenia paska strzemiennego w sposób zwykły, wobec czego łącznik według wynalazku może mieć zastosowanie do różnych strzemion. Część rozłączna posiada zagięte boki, połączone u góry nitem; pomiędzy tymi bokami pod tym nitem przesuwają się języczek J , tak iż strzemię jest zawieszone na tym języczku przy pomocy części rozłącznej U , która wówczas może swobodnie odchyłać się w górę, w dół i w boki, gdy języczek J pokręca się około osi poziomej O i pionowej O^1 . Po zawieszeniu strzemięcia na języczku J , część rozłączna U pokręca się na trzpieniu T tak, iż przylega ona do płytki A , przy czym zbytniemu odchyłaniu się języczka w dół zapobiega oporek, znajdujący się na dolnej stronie tego języczka.

Łącznik działa w sposób następujący. Normalnie strzemię wisi na języczku J za pomocą części rozłącznej U , przylegającej do płytki A . W chwili upadku jeźdźca wskutek szarpnięcia nogą, część rozłączna U pokręca się około pionowej osi O^1 , odskakując od płytki A , a następnie ześlizguje się z języczka J , wyłączając guziczki B z otworu W . Wówczas zwolniona zupełnie część rozłączna U odpada od siodła wraz z jeźdźcem.

Łącznik według wynalazku nadaje się również do łączenia części, które przy mocniejszym szarpnięciu powinny być rozłączone samoczynnie, np. do uwiązania spa-

dochronowego, umocowania lancy przy strzemionach itd.

Łącznik może być wykonany z każdego odpowiedniego metalu.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Łącznik do rzemienia strzemiennego, samorozłączający się w razie upadku jeźdźcy, znamienny tym, że posiada języczek (J) do zawieszania rzemienia strzemiennego za pomocą części rozłącznej (U), umocowany tak na płytce, przytwierdzonej do łuku siodła, iż języczek ten może pokręcać się około osi pionowej (O^1) i osi poziomej (O).

2. Łącznik według zastrz. 1, znamienny tym, że oś pionową stanowi trzpień (T), umocowany swobodnie w uszku (L) płytki (A) i posiadający na górnym końcu poziomy czop (O), na który jest założony swobodnie języczek (J).

3. Łącznik według zastrz. 1 i 2, znamienny tym, że języczek (J) posiada na dolnej stronie oporek w postaci zęba, który przy założonym łączniku przylega do trzpienia (T), zapobiegając zbytniemu opuszczaniu się języczka (J).

4. Łącznik według zastrz. 1 — 3, znamienny tym, że jego część rozłączna (U) posiada płaskie rozstawione boki, połączone u góry nitem, pod który podsuwa się języczek przy zawieszaniu na nim strzemięcia, przy czym płaski bok tej części (U) przylega do płytki (A) w stanie złożonym łącznika.

5. Łącznik według zastrz. 4, znamienny tym, że każdy płaski bok części rozłącznej (U) jest zaopatrzony w sprężystą płytkę (P) z guziczkiem (B), który zapada w podłużny otwór (W) na końcu języczka (J), przytrzymując zahaczoną część rozłączną (U) w położeniu normalnym.

Jan Kruczkowski.

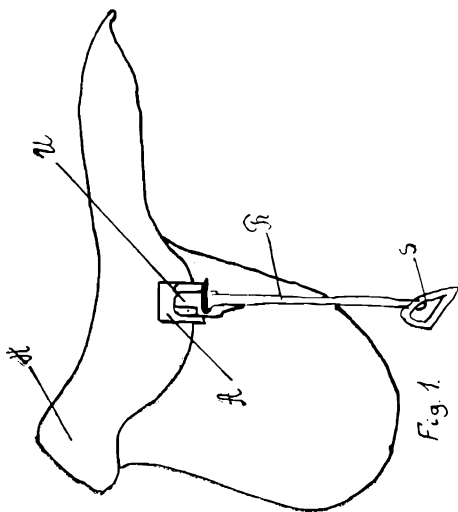


Fig. 1.

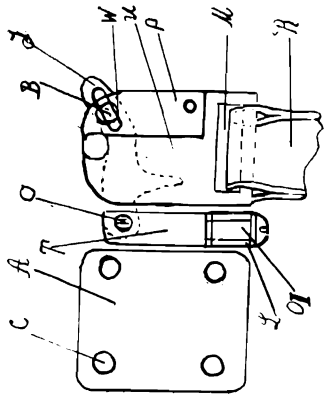


Fig. 2.

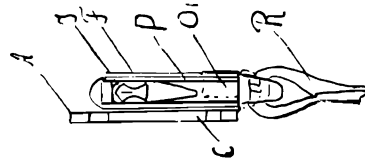


Fig. 3.

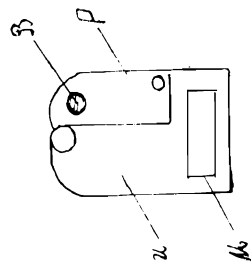


Fig. 4.

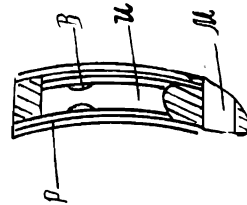


Fig. 5.